

“Εδιδισάμην εμεαυτόν»

- Αγρυπνία...

Η ώρα είναι περασμένη και η νύχτα σιγά σιγά περνά τη σκυτάλη στην επόμενη μέρα. Κάποια προσπάθεια που άρχισα εδώ και δύο ώρες για να κοιμηθώ έχει πάψει πια. Μία επαναλαμβανόμενη κατάσταση μερικές νύχτες τώρα, που δεν λέει να καλμάρει.

Δεν πρέπει να φταίει ο καφές που ήπια το απόγευμα γιατί χθές και προχθές δεν είχα πιει και όμως ... Μάλλον φταίνε οι σκέψεις που πάνε και έρχονται με συνοχή ή μη, αλλά με μία σταθερότητα που σε ξεκολλά από το μαξιλάρι.

Τα πράγματα που με προβληματίζουν αυτό το καιρό είναι μόνο η αφορμή. Είναι επίκαιρα και ίσως η σοβαρότητά τους είναι η αιτία να ανακινάται η ξεχασμένη σκέψη μου και οι μνήμες από το παρελθόν. Είναι σίγουρο πως τα βάσανα σε κάνουν αυτόματα και υποσυνείδητα να κάνεις την αντιπαράθεση με τις ευτυχισμένες στιγμές που πέρασες και ένας κόμπος στο στομάχι και το λαιμό σου από το πουθενά έρχεται να σε αποκόψει από το παρόν για δευτερόλεπτα.

Όταν σωπαίνεις μπορείς να ακούς τα πάντα, φτάνει να συγκεντρώνεις την προσοχή σου εκεί που θέλεις. Από το χτύπο της καρδιάς σου μέχρι το σκυλί που ουρλιάζει απόμακρα στη νύχτα. Τι και αν αυτό το σκυλί είναι κάπου στη Θεσσαλονίκη. Για μένα κάποτε ήταν νανούρισμα στα παιδικά μου χρόνια στην Πάτρα, μέσα στα χωράφια της εξοχής που έμενα.

Είναι απέραντος ο χώρος του μυαλού μας, μπορείς να βρεις μυριάδες γωνιές να κρύψεις κάτι. Αν μέχρι το τέλος πας καλά, μπορεί να βρεις το δρόμο να το επαναφέρεις. Τότε, θυμάσαι ότι έγινε και πάντοτε το καταληκτικό συμπέρασμα είναι πως δε θα ξαναζήσεις τη συγκεκριμένη στιγμή. Ξέρεις όμως πως έχεις την αποκλειστικότητα, καλή ή κακή, το ερώτημα είναι τι κέρδισες από αυτή.

.....

...Η ενηλικίωση ακολούθησε μία φυσιολογική πορεία. Βλέποντάς την μέσα από τα αποσπάσματα της μνήμης μου, αποφασίζω πως θα πρέπει να είμαι ευχαριστημένος γι αυτό... Αυτό που πριν είκοσι χρόνια θεωρείτο φυσιολογικό και ήταν ο κανόνας που ρύθμιζε τη ζωή μας να κυλά ήρεμη στην καθημερινότητα,

την οικογενειακή ομαλότητα και τη χαρά της ενηλικίωσης, στις μέρες μας τείνει να γίνει η εξαίρεση. Ίσως γι αυτό σωπαίνουμε. Ψάχνουμε πλέον μέσα στο μυαλό μας όχι να στοιβάξουμε, αλλά να θάψουμε τις μνήμες.

Όμως το παιχνίδι είναι άνισο. Κάπου μέσα στις έλικες του εγκεφάλου μας, ζει ένας μινώταυρος. Είναι αυτός που παρουσιάζει το τηλεπαιχνίδι του μυαλού μας. Προβάλλει πάντοτε τις δύο επικρατέστερες απαντήσεις και μας ζητά να αποφασίσουμε. Ένα παιχνίδι δια βίου, όπου η μπάνκα γεμίζει και αδειάζει ανάλογα.

- Η ύλη...

Ο τρόπος με τον οποίο δένεσαι με την ύλη, καθορίζει τη πνευματική σου ανωτερότητα ή μη. Τα σημεία αναφοράς στη ζωή μας πρέπει να είναι χειροπιαστά. Ο ιστός των σκέψεών μας έχει ανάγκη από κάτι σταθερό για να στηθεί.

...Η πρώτη εικόνα που μπορώ να θυμηθώ από στη ζωή μου είναι ένας σαλίγκαρος. Τον κοιτάζω επίμονα με περιέργεια, ίσως γιατί και αυτός σέρνεται όπως εγώ στην αυλή του πρώτου μας σπιτιού... Εάν ζούσε ακόμα αυτός ο σαλίγκαρος, θα συνέχιζε να σέρνεται και να έχει το ίδιο μέγεθος. Εγώ όμως θα το έβλεπα πλέον από πολύ ψηλά και θα μου φάνταζε πολύ μικρότερος από τότε. Μάλλον, ο κόσμος απομυθοποιείται καθώς μεγαλώνουμε. Όλα μικραίνουν σιγά σιγά καθώς παίρνουμε τις κανονικές μας διαστάσεις. Κάποια στιγμή αυτό σταματά και όλα πλέον έχουν τα κανονικά τους μεγέθη.

...Το σπίτι, η τσάντα, η σχολική ποδιά, η καρφίτσα με την κουκουβάγια, η γομολάστιχα που μυρίζει, η πλάκα με το κονδύλι, το αριθμητήριο, η σέγκα με το κόντρα πλακέ, ο μεγάλος χάρτης με τον κύκλο των τεσσάρων εποχών στη τάξη, το πρώτο μου ρολόι, τα δύο ασημή πιστόλια που βρήκα κάτω από το μαξιλάρι μου, οι μποναμάδες της παραμονής και η λαχτάρα του ξυπνήματος της πρωτοχρονιάς για να τους δείξω στα άλλα παιδιά, τα πρώτα μου γυαλιά που έσπαζα συνεχώς στο παιχνίδι, τα πρώτα επώνυμα αθλητικά μου παπούτσια, οι φόρμες μου, η φωτογραφική μηχανή μου, η θέσπα μου, το αυτοκίνητο μου, αυτά είναι η ύλη...

Το κάθε ένα από αυτά έχει πάρει τη θέση του στο μυαλό μας. Η ανάκληση του στη σκέψη μας το συνοδεύει με κομμάτια από τις σκέψεις της τότε στιγμής,

του δίνει οντότητα για δέκατα του δευτερολέπτου και μάλλον δεν φέρνει αυτό σε εμάς, αλλά μας στέλνει πίσω. Είναι η στιγμιαία φυγή από το τώρα. Τώρα δεν είμαι εδώ και τώρα είμαι.

Εγώ θα επιλέξω πόσο θα λείψω. Η συμβουλή μου είναι να μη λείψετε πολύ, γιατί όταν επιστρέψετε θα έχει ήδη έρθει το μετά.

Κανένας ηλεκτρονικός υπολογιστής δε θα μπορέσει ποτέ να κερδίσει στο δρόμο ταχύτητας το μυαλό μας, όμως το ίδιο το μυαλό είναι που καθορίζει την ταχύτητα του. Ίσως είναι από τις λίγες περιπτώσεις όπου η ισορροπία δεν εξυπηρετεί τη φυσική τάξη.

- Το ένα...

Ο αριθμός που ταιριάζει περισσότερο στον άνθρωπο είναι το ένα. Ο καθένας μας είναι μοναδικός και οτιδήποτε μας περιβάλλει το θεωρούμε πολυπόστατο. Δεν μπορούμε να κατανοήσουμε και να δεχτούμε τη μοναδικότητα άλλων πραγμάτων και εννοιών. Θεωρούμε ακατανόητο για παράδειγμα το θείο να πρεσβεύεται από ένα ον, μία έννοια. Είμαστε εγωκεντρικοί και όταν συνδεθούμε με ένα άλλο πρόσωπο δεν αποδεχόμαστε την έννοια του ζεύγους, αλλά τη συνένωση στη μονάδα. Ένα ζευγάρι, μία οικογένεια, μία ομάδα, ένα έθνος μία φυλή. Πιστεύουμε στη μία θεότητα αλλά της αναγνωρίζουμε τρεις υποστάσεις. Η κάθε μία έχει το ρόλο της, αλλά από όποια και αν ξεκινήσεις πρώτη, θα καταλήξεις στις άλλες δύο που είναι ένα και το αυτό.

- Οι πράξεις...

Η διαφορά μας από τα ζώα ίσως είναι το ότι εμείς μπορούμε να πλάσσουμε και να προβάλλουμε άλλοι για ότι κάνουμε. Το πιο θαυμαστό πλάσμα που επινόησε η φαντασία μας είναι ο εαυτός μας. Αναφερόμαστε σε αυτόν λες και πρόκειται για άλλο πρόσωπο. Λέμε συχνά, μου αρκεί να τα έχω καλά με τον εαυτό μου και μέσα από αυτή τη φράση του δίνουμε υπόσταση και ταυτόχρονα σπάζουμε στα δύο. Η αποδοχή ή όχι της πράξης βαθιά μέσα μας δεν εξαρτάται από την εξωγενή επίδρασή της. Η ανατροφοδότηση όμως από το αποτέλεσμα της πράξης μας είναι ίσως η επιβεβαίωση ή όχι, της συμφωνίας με τον εαυτό μας για αυτό που ήδη κάναμε.

Πολλές φορές εκτιμούμε λανθασμένα το αποτέλεσμα, ή ακόμα χειρότερα, πείθουμε τον εαυτό μας πως πράξαμε το σωστό δίχως να είναι αλήθεια. Τότε προβάλλουμε το άλλοθι. Είναι η άμυνά μας μετά από μία χαμένη ευκαιρία. Προσπάθησα από όταν θυμάμαι, να ελέγχω την κυριότητα των πράξεων μου. Όπως όλοι έπλασσα κι εγώ τον εαυτό μου ορίζοντάς τον συνομιλητή και συνακόλουθό μου.

Ξεκινάς προσπαθώντας να θυμηθείς κάτι που θα ήθελες να είχε γίνει διαφορετικά στη ζωή σου και ξαφνικά προβάλλουν πολλά περισσότερα γεγονότα και στιγμές ακατάστατα μέσα στις μνήμες του παρελθόντος και νιώθεις σαν το νοικοκύρη που μπαίνει στο διαρρηγμένο σπίτι με τα πάντα ανάκατα και δε ξέρει γιατί να λυπηθεί πρώτα, για την κλοπή ή την ακαταστασία.

Αν καταφέρεις και προσδιορίσεις ίσως μερικές πράξεις που θα μπορούσες να έχεις κάνει διαφορετικά, τότε βλέπεις να ξεπηδούν άπειρα σενάρια για τη ζωή σου μετά από αυτές, πελαγώνεις και θέτεις τέρμα στις σκέψεις σου αποδεχόμενος το σενάριο που ήδη παίζει.

- Το εγώ...

Ο καθένας βιώνει διαφορετικά το χτίσιμο της προσωπικότητάς του. Η πολυπλοκότητα είναι το κύριο χαρακτηριστικό και ταυτόχρονα ο κύριος λόγος για τον οποίο δεν μπορούμε ποτέ να προεξοφλήσουμε την επιτυχία του αποτελέσματος. Το σίγουρο είναι, πως οι παράμετροι που συνθέτουν τις δυνατότητές μας, δεν έχουν μοιραστεί ισόποσα στον καθένα μας. Αν λοιπόν μπορούσαμε να θεωρήσουμε αυτά τα στοιχεία πως είναι μουσικές νότες, θα βλέπαμε και βλέπουμε τον κάθε άνθρωπο να συνθέτει την προσωπική του μελωδία ή παραφωνία. Η μουσική αυτή αναγωγή παραπέμπει και στην αρμονία ή μη των σχέσεων μεταξύ μας και τότε πια το αποτέλεσμα θα θέλαμε οπωσδήποτε να είναι μία «συμφωνία».

Η βασική πρόταση που προβάλλει συνεχώς μπροστά μας από την αρχή της συνειδητοποίησης μας, έχει κυρίως χωροταξικό χαρακτήρα, αφού συνεχώς μας λένε είτε να χαράξουμε είτε να διαλέξουμε να ακολουθήσουμε ένα δρόμο, πολλές φορές μάλιστα, δεν έχουμε καν τη πρώτη επιλογή, παρά μονόδρομο.

...Αυτή λοιπόν η ιστορία με τους δρόμους, με κάνει να πιστεύω πως η πρόπευσα λύση για τον εαυτό μας, είναι αυτή της χάραξης και της μελέτης του δρόμου που θα ακολουθήσει... Το τυχαίο είναι πολλές φορές η προκάλυψη των εννοιών που θέλουν να βγούμε από το δικό μας μονοπάτι και να ακολουθήσουμε αυτό που χάραξαν αυτές για αυτές.

- Η τύχη...

Η έννοια της τύχης είναι και αυτή ένα από τα άλλοθι μας σε ότι αφορά την αποτελεσματικότητα των πράξεών μας. Αποδίδουμε στην τύχη το γεγονός πως κερδίσαμε το λαχείο και ξεχνάμε πως αγοράσαμε αυτό το λαχείο, δεν ήρθε από το πουθενά. Προκαλέσαμε την κλήρωση μαζί με πολλούς άλλους αγοραστές, αλλά η μοναδικότητα του αριθμού είναι αυτή που πρόσφερε το κέρδος σε ένα άτομο μόνο. Είναι λοιπόν το τυχαίο του αριθμού και όχι η αόριστη έννοια της τύχης του ατόμου.

Ενώ λοιπόν η φύση και η ζωή κυριαρχούνται από ζεύγη δυνάμεων για να εξασφαλίζεται η περιβόητη ισορροπία, το ζεύγος της τύχης και της κακοτυχίας κάθε άλλο παρά ισόρροπα είναι. Δυστυχώς επικρατεί πάντα ποσοτικά η κακοτυχία, αφού για να σκεφτείτε, ακόμα και στο απλό παράδειγμα με το λαχείο όλοι οι άλλοι είναι οι κακότευχοι, διαφορετικά άλλωστε δεν θα άρχιζε έτσι και αυτή η πρόταση. Αν πάλι δεν αγοράσουμε λαχείο και μάθουμε πως κάποιος γνωστός μας κέρδισε, μπορεί να πούμε βέβαια πως ήταν τυχερός, αλλά σίγουρα θα θεωρήσουμε και τον εαυτό μας άτυχο. Το ζητούμενο λοιπόν στη ζωή μας είναι να παίρνουμε μέρος στις κληρώσεις ή όχι και αν ναι, ένας λαχνός αρκεί να μας προσεγγίσει στην επιτυχία, ή θα πρέπει να αγοράσουμε πολύ περισσότερους εκμεταλλευόμενοι τους νόμους των πιθανοτήτων?

...Η ταπεινή μου γνώμη είναι πως ένας λαχνός αρκεί. Δεν μπορούμε να κάνουμε πολλές επιλογές για μία και μοναδική πράξη. Μπορούμε όμως να δώσουμε προσοχή στο τρόπο που θα πράξουμε και να προσπαθήσουμε να προβλέψουμε το αποτέλεσμα που με τη σειρά του θα εγείρει νέες πράξεις...

- Το σύστημα...

Η στρατηγική των πράξεών μας στη σκακιέρα της ζωής, δεν είναι τίποτα άλλο από διαρκής προσπάθεια διατήρησης του Βασιλιά εαυτού μας.

Ποιο είναι λοιπόν το ζητούμενο. Η αποτελεσματικότητα της πράξης μας ή η πράξη καθ' εαυτή μέσα από την προσπάθεια για την ολοκλήρωσή της ?

Η μοναδικότητα του ατόμου, είναι το κέντρο ενός πολυκυκλικού συστήματος, αλληλοκαλυπτόμενου και αλληλοσυμπληρούμενου. Πολλές φορές λειτουργούμε αυτόνομα δρώντας όμως ομαδικά και αντίθετα, στη συλλογική σκέψη προσπαθούμε να ταυτοποιήσουμε τις πράξεις μας.

Η αναζήτηση της ολοκλήρωσης του εαυτού μας μέσα από τη διαρκή προσπάθεια για αυτοβελτίωση και συναδέλφωση, σπάζει την αρχή της μοναδικότητας του εαυτού μας και εξασφαλίζει σε υψηλό βαθμό την ειλικρίνεια της προσπάθειας και την τιμιότητα και προσήλωση στην πράξη.

Μπορεί κάποιους από τους συνανθρώπους μας να τους θεωρούμε μεγαλύτερους, μπορεί κάποιους μικρότερους έως και ελάχιστους μπροστά μας και δεν αναφέρομαι βέβαια σε αθρωπομετρικά μεγέθη. Όλα έχουν να κάνουν με το πώς κρατάμε τον κανόνα. Οριζόντιο ή κάθετο. Κάτι σαν την περίπτωση με το μισογεμάτο ποτήρι. Και σε αυτή την περίπτωση, ο κανόνας παύει να είναι ένα σχεδιαστικό εργαλείο, λαμβάνει την πραγματική ετοιμολογική του έννοια και ορίζει τον ανθρωποχώρο. *...Και βέβαια περιμένετε να λάβω θέση υπέρ της οριζόντιας άποψης για τη θεώρηση των συνανθρώπων, πράγμα που θα το κάνω, διότι θέλω να πιστεύω ακόμα στη πλειοψηφία των ομοειδών ανθρώπων που διατελούν εξίσου...* Αλλά το ερώτημα που εγείρεται αφορά αυτούς μεταξύ αυτών, οι οποίοι με τις πράξεις τους δεν μπορούν να διατηρήσουν την επαφή με το οριζόντιο επίπεδο. Σε αυτή την περίπτωση, έχουμε δύο πιθανούς τρόπους να δράσουμε. Ο ένας είναι να στρέψουμε τον κανόνα σύμφωνα με τη βαρυτική γραμμή και αυτομάτως θα λάβουν αναλόγως μία θέση στο κοινωνικό κλιμακοστάσιο, «πιθανότατα» σε κάποιον από τους παρακάτω από εμάς ορόφους, έως το υπόγειο. Συνεπώς, θα πρέπει να προσαρμόσουμε τον τρόπο συνύπαρξης μας, εγκαθιστώντας φίλτρα κατά περίπτωση, γεγονός πολλές φορές κουραστικό και σε άλλες ακόμα χειρότερα, ουτοπικό.

...Ο άλλος τρόπος που προσωπικά με καλύπτει περισσότερο, είναι να τους αποχαρκτηρίσουμε εξελικτικά... Να τους αφαιρέσουμε την ταυτότητα του Homo Sapiens, δεχόμενοι ότι βρίσκονται σε προεξελικτικό στάδιο, που δεν τους επιτρέπει τη σύμπραξη. Αυτός είναι ο πιο γρήγορος τρόπος για να απαλλαγούμε από την ψυχοφθόρα επίδραση των πράξεών τους, αφού θα τους έχουμε απαξιώσει και δεν θα υποβάλουμε τον εαυτό μας στην αναζήτηση του βαθύτερου αιτίου, πολύ περισσότερο δε θα προσφέρουμε άλλοθι.

Στην περίπτωση που επιλέξουμε να θέσουμε κάποιον συνάνθρωπό μας υψηλότερα από το είναι μας, θα πρέπει να είμαστε σίγουροι ότι δεν τον υπερεκτιμούμε, αλλά ούτε και υποτιμούμε τον εαυτό μας. Και στις δύο περιπτώσεις δημιουργείται τεχνητό χάσμα με τον άλλον να έχει καταλάβει το ρετιρέ, πληρώνοντας το ενοίκιο του πρώτου. Εναπόκειται λοιπόν στη σωστή κρίση μας και εάν αυτό συμβεί, άξια θα πρέπει να αποδώσουμε εκτίμηση και αναγνώριση, εντάσσοντάς τον μεταξύ ίσων.

- Η εξουσία και το πολιτισμικό σοκ...

Η διαβαθμιστική διάταξη της κοινωνίας μας με επιστέγασμα την επικρατούσα εξουσία, με τις δομημένες και αδόμητες εκφάνσεις της, μας ορίζουν σαν ένα σημείο στα χωρικά επίπεδα του συστήματος. Ταυτόχρονα μπορεί οι ίδιοι να εφραπτόμαστε σε μία εξουσιαστική έκφανση, καθορίζοντας με τις πρακτικές μας την προσωπική μας εξουσία έναντι άλλων συνανθρώπων μας.

Τα πράγματα περιπλέκονται, όταν όντας μέρος του συστήματος, ασκώντας την θεσμική εξουσία που από θέσης σου έχει δοθεί, υπηρετείς μία επιστεγασμένη εξουσία που με τις πρακτικές της αποδεικνύεται καταπιεστική και απάνθρωπη. Έτσι, όσο φιλότιμες και αγαθές είναι οι προθέσεις σου, ώστε στο επίπεδο της δικής σου άσκησης εξουσίας να αποδοθεί έργο, υψώνονται κυματοθραύστες αποδυνάμωσης και τελικής απαξίωσης. Τότε οφείλεις να ορίσεις στρατηγικές με στόχο την υπερδόμηση της εξουσιαστικής ισχύος σου και επιλέγοντας να γίνεις πιο επιθετικός έναντι της άρρωστης άνωθεν εξουσίας.

...Πόσο δυνατό θα ήταν το ενδεχόμενο να υπάρξει μία παγκοσμιοποιημένη ομοιογένεια σε αυτό που αποκαλούμε σύγχρονη πολιτιστική ταυτότητα και αναφέρομαι στην καθημερινή επίδοσή μας σε πράξεις και πρακτικές σοφές,

ορθολογικές και «πνευματικά» κατασταλαγμένες, ώστε να διαβιούμε αρμονικά και να βοηθάμε στην ολοκλήρωση έργων προόδου ο καθένας για τον τόπο του, αλλά και συλλογικά? Τώρα θα σας πω και ένα άλλο με τον Τοτό...

- Τα Δεινά και η Δειλία..

Το να φέρει η ώρα σύμφωνα με το ρητό, όσα φέρνει ο χρόνος όλος, έχει αυταπόδεικτη διαχρονική αξία, αλλά δε μπορεί να αξιωθεί εάν δεν γίνει προσωπικό βίωμα για τον καθένα. Έχει μία ισχυρή δυναμική ανατροπής κατεστημένων και δημιουργίας νέων σεναρίων ζωής. Όταν το γεγονός αφορά διαπροσωπικούς δεσμούς και σχέσεις, τότε εκδηλώνεται με μορφή ντόμινο, με κατευθύνσεις προς όλες τις συνιστώσες, οι οποίες με τη σειρά τους διεγείρουν ανάλογες αντιδράσεις. Η «νευρωνική» αυτή δικτύωση, μπορεί να οδηγήσει σε πιθανές μερικές ή ολικές λύσεις, μπορεί όμως να τελματώσει, οδηγώντας σε αστάθμητες καταστροφικές καταστάσεις οι οποίες με τη σειρά τους θα συνεχίσουν το ατέρμονο παιχνίδι των βιοτικών σεναρίων.

Η εν'θερμό αντιμετώπιση των διαφόρων καταστάσεων, ελλοχεύει τον κίνδυνο του «εγκαύματος», το οποίο μπορεί να περιοριστεί στο δράστη, μπορεί όμως και να διαχυθεί επί αδίκων και δικαίων. Όπως στη φύση η θερμοκρασία των πραγμάτων πρέπει να ισορροπεί τους νόμους, από το απόλυτο του γήινου πυρήνα έως την ιδανική γευστική θερμοκρασία ενός μπράντυ, έτσι και η θεώρηση οξέων καταστάσεων θα πρέπει να αναμένει την ιζηματοποίηση των πρωτογενών κρίσεων, ώστε να καταστρωθεί ανέφελα η στρατηγική των επόμενων.

Ποιος όμως μπορεί να διευθετήσει τέτοιου είδους καταστάσεις κατά τον ιδεατό τρόπο? Ουδείς ! τουλάχιστον γήινος, ακόμα και ο πιο ενδογενώς φιλοσοφημένος. Τα πρωτογενή συναισθήματα μπορεί να θολώσουν κρίση και λογική, σε βαθμό που οι μετέπειτα διορθωτικές ορθολογικές πράξεις να μην μπορούν να επιφέρουν το σωστό αποτέλεσμα.

Η δειλία βασίζεται στο φόβο του πόνου.

Είναι μία πράξη δίχως πραγμάτωση. Πηγάζει από πρωτόγονο συναίσθημα και στοχεύει στην αυτοσυντήρηση. Ο πόνος ως βίωμα και απειλή, θα πρέπει να θεωρηθεί με όλες τις εκφάνσεις του, σωματικά και ψυχικά.

Στον αντίποδα, το θάρρος αντιμάχεται τον πόνο, χρησιμοποιώντας τόσο ψυχικά, όσο και βιολογικά αποθέματα. Το θάρρος οδηγεί σε πραγμάτωση. Αποδίδει ηρωισμό, νίκη, έρωτα, ανακαλύψεις, επιτεύγματα πάσης φύσης.

Ένας εκ φύσεως δειλός, μπορεί ενίοτε να δράσει θαρραλέα, υπερβαίνοντας το φόβο του πόνου υπό την τάση της αυτοσυντήρησης.

Ένας εκ φύσεως θαρραλέος, μπορεί ενίοτε να δειλιάσει, κυρίως φοβούμενος την επιτυχία της πραγμάτωσης των πράξεων και λόγων του σε ειδικές για αυτόν περιστάσεις.

Είναι λοιπόν προφανές, ότι η φύση μπορεί να έχει πεπερασμένο ρόλο ανά περίπτωση, σε ότι αφορά την ηρωικότητα ή μη των πράξεων και των λόγων μας.

- Τα αγαθά της ζωής...

Ανακυκλώνοντας τη θέλησή σου για τη ζωή, ανακαλύπτεις τις φραγές που θέτει η ίδια επιλέγοντας για σένα τυχαία τα σενάρια, διακλαδώνοντας τα, ενώ ταυτόχρονα σε καλεί να παίζεις το ρόλο του πρωταγωνιστή σε αυτά.

Τότε ανακαλύπτεις, εάν σταθείς αρκούντως τυχερός, ότι ταυτόχρονα και μεγαλόψυχα, σου παρέχει λαβές για να σταθεροποιηθείς στην τρελή πορεία του λεωφορείου που έχει μισθωθεί για σένα. Έτσι για παράδειγμα, ανακαλύπτεις ότι κάποια στιγμή όλος ο κόσμος σου μπορεί να χωρέσει σε ένα μικροσκοπικό παιδικό κορμί που στέκει απέναντί σου και αρκεί ένα χαμόγελο για να σε καταστήσει αβαρή, απαλλάσσοντάς σε από τη βλακώδη καθημερινότητα που σε υποβάλει η βιολογική σου ύπαρξη.

Επειδή βέβαια στα λεωφορεία δεν έχεις την αποκλειστικότητα της χρήσης, με εξαίρεση ίσως τις πολύ πρωινές ώρες, παίζει μεγάλο ρόλο ποίος μοιράζεται το διπλανό κάθισμα. Οι επιλογές είναι τυπικά τρεις: Σε ποιανού το διπλανό κάθισμα θα επιλέξεις να κάτσεις, ποιόν θα αφήσεις να κάτσει στο διπλανό κάθισμα και εάν θα αφήσεις τις σακούλες με τα ψώνια στο διπλανό κάθισμα. Η συντροφικότητα σε αυτή τη διαδρομή, είναι αποτέλεσμα των παραπάνω δύο πρώτων επιλογών και εφόσον δεν αξίζει τον κόπο να ασχοληθούμε με τα ψώνια, παντός είδους, οπότε απορρίπτουμε την τρίτη, θα συμφωνήσουμε ότι και στις δύο αυτές περιπτώσεις η απόφαση βαραίνει εμάς στο ποσοστό που μας αναλογεί και που ιδανικά θα πρέπει να είναι στο πενήντα τις εκατό, αφού το άλλο πενήντα θα πρέπει να το

αποδώσουμε στο δικαίωμα της άλλης πλευράς, να μας προσκαλέσει ή να αποδεχθεί τη δική μας πρόσκληση αντίστοιχα. Η δυσανάλογη απόκλιση στα ποσοστά αυτά, υπέρ της μίας πλευράς, δημιουργεί δυνητικές καταστάσεις επιβολής και αποπροσωποποίησης του άλλου.

- Επίλογος...

...Άρχισε να χαράζει η μέρα και ακόμα ξύπνιος. Τελικά, μπορεί να έφταιγε το ψητό που έπεσε βαρύ και όχι ο καφές. Το αποτέλεσμα όμως είναι το ίδιο. Σε λίγες ώρες θα ξυπνήσει το άλλο πενήντα τις εκατό από το διπλανό κάθισμα και θα αρχίσει να φωνάζει για γάλα το αποτέλεσμα του 100%...

Καλημέρα!